

ข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนตำบลนิคมสงเคราะห์

เรื่อง การควบคุมการเลี้ยงหรือปล่อยสัตว์

พ.ศ. ๒๕๖๓

โดยที่เป็นการสมควรตราข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนตำบลนิคมสงเคราะห์ ว่าด้วยการควบคุมการเลี้ยงหรือปล่อยสัตว์

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๗๑ แห่งพระราชบัญญัติสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. ๒๕๓๗ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๔๖ ประกอบมาตรา ๒๙ มาตรา ๓๐ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ องค์การบริหารส่วนตำบลนิคมสงเคราะห์ โดยความเห็นชอบของสภาองค์การบริหารส่วนตำบลนิคมสงเคราะห์ และนายอำเภอเมืองอุดรธานี จึงตราข้อบัญญัติไว้ ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ข้อบัญญัตินี้เรียกว่า “ข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนตำบลนิคมสงเคราะห์ เรื่อง การควบคุมการเลี้ยงหรือปล่อยสัตว์ พ.ศ. ๒๕๖๓”

ข้อ ๒ ข้อบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลนิคมสงเคราะห์ ตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษา

ข้อ ๓ ในข้อบัญญัตินี้

“การเลี้ยงสัตว์” หมายความว่า การเลี้ยงสัตว์ในสถานที่เลี้ยงสัตว์

“การปล่อยสัตว์” หมายความว่า การเลี้ยงสัตว์ในลักษณะที่มีการปล่อยให้อยู่นอกสถานที่เลี้ยงสัตว์ รวมทั้งการสละการครอบครองสัตว์

“สถานที่เลี้ยงสัตว์” หมายความว่า คอกสัตว์ กรงสัตว์ ที่ขังสัตว์ หรือสถานที่ในลักษณะอื่นที่ใช้ในการควบคุมสัตว์ที่เลี้ยง

“เจ้าของสัตว์” หมายความว่า รวมถึงผู้ครอบครองสัตว์ด้วย

“ราชการส่วนท้องถิ่น” หมายความว่า องค์การบริหารส่วนตำบลนิคมสงเคราะห์

“เจ้าพนักงานท้องถิ่น” หมายความว่า นายกองค์การบริหารส่วนตำบลนิคมสงเคราะห์

“เจ้าพนักงานสาธารณสุข” หมายความว่า เจ้าพนักงานซึ่งได้รับการแต่งตั้งจากรัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุขให้ปฏิบัติการตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕

ข้อ ๔ ให้เขตองค์การบริหารส่วนตำบลนิคมสงเคราะห์เป็นเขตควบคุมการเลี้ยงหรือปล่อยสัตว์ดังต่อไปนี้

- (๑) ช้าง
- (๒) ม้า
- (๓) โค
- (๔) กระบือ
- (๕) แพะ
- (๖) แกะ
- (๗) ล่อ
- (๘) ลา
- (๙) สุกร
- (๑๐) สุนัข
- (๑๑) แมว
- (๑๒) ไก่
- (๑๓) ห่าน
- (๑๔) นกทุกชนิด
- (๑๕) สัตว์ป่าตามกฎหมายว่าด้วยการสงวนและคุ้มครองสัตว์ป่าซึ่งได้รับอนุญาตจากกรมป่าไม้

ข้อ ๕ เพื่อประโยชน์ในการรักษาภาวะความเป็นอยู่ที่เหมาะสมกับการดำรงชีพของประชาชนในท้องถิ่นหรือเพื่อป้องกันอันตรายจากเชื้อโรคที่เกิดจากสัตว์ให้พื้นที่ในเขตอำนาจขององค์การบริหารส่วนตำบลนิคมสงเคราะห์เป็นเขตควบคุมการเลี้ยงหรือปล่อยสัตว์ ดังนี้

- (๑) ให้พื้นที่ต่อไปนี้เป็นเขตห้ามเลี้ยงหรือปล่อยสัตว์โดยเด็ดขาด
 - (๑.๑) วัด ศาสนสถาน หรือสถานที่ประกอบฌาปนกิจหมู่บ้าน
 - (๑.๒) สถานที่ราชการ
 - (๑.๓) แหล่งน้ำทำประปาหมู่บ้าน
- (๒) ให้พื้นที่ต่อไปนี้เป็นเขตห้ามเลี้ยงหรือปล่อยสัตว์เกินจำนวนที่กำหนด ดังนี้

(๒.๑) ในหมู่บ้านห้ามเลี้ยงสุกรเกิน ๕ ตัว ห้ามเลี้ยงวัวควาย เกิน ๑๐ ตัว ห้ามเลี้ยงไก่ เป็ด เกิน ๕๐ ตัว และเจ้าของต้องควบคุมไม่ให้มีเหตุรำคาญกระทบสิ่งแวดล้อม ชุมชน หรือหลังคาเรือนใกล้เคียง

(๓) ให้พื้นที่ต่อไปนี้เป็นเขตที่การเลี้ยงหรือปล่อยสัตว์ต้องอยู่ภายใต้มาตรการ อย่างใดอย่างหนึ่ง ดังนี้

(๓.๑) การเลี้ยงสุนัข แมว ช้าง โค กระบือ แกะ แพะ สุกร ไก่ เจ้าของต้องควบคุม ให้อยู่ในบริเวณบ้านหรือที่เลี้ยงสัตว์ของตนห้ามปล่อยในที่สาธารณะโดยปราศจากการควบคุม

(๓.๒) สำหรับสถานที่ประกอบกิจการเลี้ยงสุกรน้อยกว่า ๕๐ ตัว ควรมีระยะห่าง บ้านใกล้เคียงในระยะที่ไม่ก่อให้เกิดความรำคาญ

(๓.๓) สำหรับสถานที่ประกอบกิจการเลี้ยงสุกรตั้งแต่ ๕๐ - ๑๐๐ ตัว ควรมีระยะห่าง จากบ้านใกล้เคียงหรือชุมชนไม่น้อยกว่า ๕๐๐ เมตร

(๓.๔) สำหรับสถานที่ประกอบกิจการเลี้ยงสุกรเกินกว่า ๕๐๐ ตัว ควรมีระยะห่าง จากบ้านใกล้เคียงหรือชุมชนไม่น้อยกว่า ๑,๐๐๐ เมตร

(๔) ให้เลี้ยงสัตว์อยู่ในสถานที่เลี้ยงสัตว์ของตนไม่ปล่อยให้สัตว์อยู่นอกสถานที่เลี้ยงสัตว์ โดยปราศจากการควบคุม กรณีเป็นสัตว์ดุร้ายจะต้องเลี้ยงในสถานที่หรือกรงที่บุคคลภายนอกเข้าไปไม่ถึงสัตว์ และมีป้ายเตือนให้ระมัดระวังโดยสังเกตได้อย่างชัดเจน

(๕) ให้ผู้เลี้ยงสัตว์รักษาสถานที่เลี้ยงสัตว์ให้สะอาดอยู่เสมอ จัดเก็บสิ่งปฏิกูล ให้ถูกสุขลักษณะเป็นประจำไม่ให้เป็นที่สะสมจนเกิดกลิ่นเหม็นรบกวนผู้ที่อยู่ใกล้เคียง

(๖) เจ้าของสัตว์ต้องให้ภูมิคุ้มกันโรคแก่สัตว์ของตนเพื่อป้องกันการเกิดโรคที่อาจเป็นอันตราย ต่อมนุษย์และควบคุมดูแลสัตว์มิให้ก่ออันตรายหรือเหตุรำคาญแก่ผู้อื่น และไม่ก่อให้เกิดมลพิษต่อสิ่งแวดล้อม

(๗) เมื่อมีสัตว์ตายลงให้เจ้าของสัตว์กำจัดซากสัตว์และมูลสัตว์ให้ถูกสุขลักษณะ เพื่อป้องกันมิให้เป็นแหล่งเพาะพันธุ์แมลงหรือสัตว์นำโรค ทั้งนี้ โดยไม่ก่อเหตุรำคาญและไม่เป็นเหตุให้เกิด การปนเปื้อนของแหล่งน้ำ ในกรณีสัตว์ตายจากโรคที่อาจเป็นอันตรายต่อมนุษย์ให้แจ้งเจ้าพนักงานสาธารณสุข และแจ้งให้สัตวแพทย์ของหน่วยงานราชการทราบภายใน ๒๔ ชั่วโมง

(๘) ควบคุมดูแลสัตว์ของตนมิให้ก่ออันตรายหรือเหตุรำคาญแก่ผู้อื่น ไม่ก่อให้เกิดมลพิษต่อสิ่งแวดล้อม

(๙) ไม่นำสัตว์เลี้ยงออกมานอกสถานที่เลี้ยงสัตว์ของตน เว้นแต่เฉพาะเพื่อการเคลื่อนย้าย

(๑๐) กรณีการเลี้ยงสัตว์ซึ่งดำเนินกิจการในลักษณะของฟาร์มเลี้ยงสัตว์หรือเลี้ยงสัตว์เป็นจำนวนมาก เจ้าของสัตว์ต้องปฏิบัติตามหลักเกณฑ์ ดังนี้

(๑๐.๑) การดูแลสภาพและสุขลักษณะของสถานที่เลี้ยงสัตว์ต้องทำรางระบายน้ำรับน้ำโสโครกจากฟาร์มให้เหมาะสม

(๑๐.๒) ไม่ให้ฟาร์มระบายน้ำเสียลงในที่สาธารณะ หรือแหล่งน้ำสาธารณะ เว้นแต่มีการบำบัดน้ำเสียแล้วและได้พิสูจน์ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นยินยอมให้ปล่อยได้ และปลอดภัยต่อสิ่งแวดล้อม

(๑๐.๓) ให้จัดทำระบบบำบัดน้ำเสียประจำฟาร์มเพื่อป้องกันเหตุรำคาญแก่ผู้อาศัยใกล้เคียง

(๑๐.๔) รักษาความสะอาดของฟาร์มไม่ให้เป็นที่แหล่งเพาะพันธุ์แมลงวันหรือสัตว์นำโรคอื่น ๆ

(๑๐.๕) ต้องมีที่รองรับมูลฝอยและสิ่งปฏิกูลจากฟาร์มให้ถูกหลักวิชาการ

ข้อ ๖ ในกรณีที่เจ้าพนักงานท้องถิ่นพบสัตว์ในที่หรือทางสาธารณะอันเป็นการฝ่าฝืนข้อ ๕ โดยไม่ปรากฏเจ้าของให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจกักสัตว์ดังกล่าวไว้เป็นเวลาอย่างน้อยสามสิบวัน เมื่อพ้นกำหนดแล้วยังไม่มีผู้ใดมาแสดงหลักฐานการเป็นเจ้าของเพื่อรับสัตว์คืนให้สัตว์นั้นตกเป็นขององค์การบริหารส่วนตำบลนครพัฒนาแต่ถ้าการกักสัตว์ไว้อาจก่อให้เกิดอันตรายแก่สัตว์นั้นหรือสัตว์อื่นหรือต้องเสียค่าใช้จ่ายเกินสมควร เจ้าพนักงานท้องถิ่นจะจัดการขายหรือขายทอดตลาดสัตว์นั้นตามควรแก่กรณี ก่อนถึงกำหนดเวลาดังกล่าวก็ได้เงินที่ได้จากการขายหรือขายทอดตลาดเมื่อได้หักค่าใช้จ่ายในการขายทอดตลาดและค่าเลี้ยงดูสัตว์แล้วให้เก็บรักษาไว้แทนสัตว์

ในกรณีที่มิได้มีการขายหรือขายทอดตลาดสัตว์ตามวรรคหนึ่งและเจ้าของสัตว์มาขอรับสัตว์คืนภายในกำหนดเวลาตามวรรคหนึ่ง เจ้าของสัตว์ต้องเป็นผู้เสียค่าเลี้ยงดูสัตว์และเสียค่าปรับให้แก่องค์การบริหารส่วนตำบลนครพัฒนาสงเคราะห์ตามอัตราแนบท้ายข้อบัญญัตินี้

ในกรณีที่ปรากฏว่าสัตว์ที่เจ้าพนักงานท้องถิ่นพบนั้นเป็นโรคติดต่ออันอาจเป็นอันตรายต่อประชาชน ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจทำลายหรือจัดการตามที่เห็นสมควรได้

ข้อ ๗ ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจแต่งตั้งข้าราชการหรือพนักงานส่วนท้องถิ่น เพื่อให้ปฏิบัติหน้าที่ตามมาตรา ๔๔ วรรคหนึ่งแห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ ในเขตอำนาจขององค์การบริหารส่วนตำบลนครเมษะ ในเรื่องใดหรือทุกเรื่องก็ได้

ข้อ ๘ กรณีการเลี้ยงสัตว์ในสถานที่ของเอกชนหรือที่สาธารณะที่อาจก่อให้เกิดเหตุเดือดร้อนรำคาญ ต่อผู้อื่นให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจออกคำสั่งเป็นหนังสือให้เจ้าของสัตว์หรือผู้ครอบครองสถานที่เลี้ยงสัตว์ ระวังเหตุรำคาญภายในเวลาอันควร และถ้าเห็นสมควรจะให้กระทำโดยวิธีใดเพื่อระงับเหตุรำคาญนั้น หรือสมควรกำหนดวิธีการเพื่อป้องกันมิให้มีเหตุรำคาญเกิดขึ้นอีกในอนาคตให้ระบุไว้ในคำสั่งนั้น

ข้อ ๙ หากเจ้าของสัตว์ปฏิบัติไม่ถูกต้องตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ กฎกระทรวงหรือประกาศที่ออกตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ หรือข้อบัญญัตินี้ หรือคำสั่งเจ้าพนักงานท้องถิ่นที่กำหนดไว้เกี่ยวกับการเลี้ยงหรือปล่อยสัตว์ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจ สั่งให้เจ้าของสัตว์แก้ไขหรือปรับปรุงให้ถูกต้องได้ และถ้าเจ้าของสัตว์ไม่แก้ไขหรือถ้าการเลี้ยงสัตว์ หรือปล่อยสัตว์จะก่อให้เกิดหรือมีเหตุอันควรสงสัยว่าจะเกิดอันตรายอย่างร้ายแรงต่อสุขภาพของประชาชน เจ้าพนักงานท้องถิ่นจะสั่งให้ผู้นั้นหยุดเลี้ยงสัตว์ทันทีเป็นการชั่วคราวจนกว่าจะเป็นที่พอใจ แก่เจ้าพนักงานท้องถิ่นว่าปราศจากอันตรายแล้ว

ข้อ ๑๐ ผู้ใดฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามข้อบัญญัตินี้ ต้องระวางโทษตามมาตรา ๗๓ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕

ข้อ ๑๑ ให้นายกองการบริหารส่วนตำบลนครเมษะเป็นผู้รักษาการให้เป็นไปตามข้อบัญญัตินี้ และให้มีอำนาจออกระเบียบ ข้อบังคับ ประกาศ หรือคำสั่ง เพื่อปฏิบัติการให้เป็นไปตามข้อบัญญัตินี้

ประกาศ ณ วันที่ ๑ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๖๓

อนนท์ ศรีพรหม

นายกองค์การบริหารส่วนตำบลนครเมษะ

บัญชีอัตราค่าธรรมเนียม
ท้ายข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนตำบลนิคมสงเคราะห์
เรื่อง การควบคุมการเลี้ยงหรือปล่อยสัตว์ พ.ศ. ๒๕๖๓

สัตว์ใดที่เจ้าพนักงานท้องถิ่นกักไว้ในกรณีที่เจ้าของสัตว์รับคืนไป เจ้าของสัตว์จะต้องเสียค่าปรับ
และค่าเลี้ยงดูในอัตรา ดังต่อไปนี้

ลำดับที่	รายการ	จำนวนเงิน (บาท)
อัตราค่าปรับ		
๑	ช้าง เชือกละไม่เกิน	๑,๐๐๐ บาท
๒	ม้า โค กระบือ สุกร แพะ แกะ ตัวละไม่เกิน	๕๐๐ บาท
๓	สุนัข แมว เป็ด ไก่ ห่าน และสัตว์อื่น ๆ ตัวละไม่เกิน	๑๐๐ บาท
อัตราค่าเลี้ยงดู		
๑	ช้าง เชือกละไม่เกิน	๕๐๐ บาท/วัน
๒	ม้า โค กระบือ สุกร แพะ แกะ ตัวละไม่เกิน	๓๐๐ บาท/วัน
๓	สุนัข แมว เป็ด ไก่ ห่าน และสัตว์อื่น ๆ นอกเหนือจากนี้ ตัวละไม่เกิน	๒๐ บาท/วัน